

[Marius Buhl.]

gang, den højtærede minister fremsætter et sådant forslag. Jeg tror ikke, der hersker nogen uenighed om, at det er et højst prisværdigt mål, den højtærede minister har med forslaget. Når alligevel så langt den største del af mit parti hidtil har været betænkelig ved en sådan lovgivning, er grunden ikke den, at man ikke gerne ville komme de omhandlede præster til hjælp. Det er det ingenlunde, men betænkkeligheden er udelukkende dikteret af angst for en lovgivning, der beskærer det enkelte menighedsråd og på den måde den enkelte menigheds ret i forbindelse med præsteansættelser. Det er mig umuligt på nuværende tidspunkt at sige noget om, hvordan de enkelte medlemmer inden for mit parti vil stille sig til forslaget; det er et lovforslag, som der i høj grad vil blive tale om enkeltmandsstillingtagen til i stedet for partistillingtagen.

Gottschalek-Hansen: Der er grund til at anerkende det initiativ, som den højtærede kirkeminister har udvist ved det foreliggende lovforslag, der vitterligt er en udstrakt hjælpende hånd til de præster, som har meget vanskeligt ved at opnå forflytninger. Jeg, der selv er præst i den danske folkekirke, mener at have den bedste forudsætning for at bedømme problemets størrelse og alvor, og jeg kan bevidne, at det er meget nødvendigt, at der nu sker noget.

Jeg synes, ministeren har været klog og fornuftig, fordi hun har lyttet sig frem til de resultater, man kom til ved samråd og i udvalgmøder, og jeg vil især anerkende og påskønne, at ministeren med lovforslaget ikke går menighedsrådenes demokratiske rettigheder for nær. Jeg tror, der virkelig er basis for at skabe en løsning på det foreliggende grundlag. Jeg forstår, at ministeren er villig til at diskutere, hvorvidt det skal være hvert femte embede, det skal dreje sig om. Ministeren peger også på et spørgsmål, som jeg mener er meget afgørende, nemlig om lovforslaget også skal omfatte andre embeder end sognepræsteembeder.

Nu da vi drøfter disse ting, vil jeg gerne have lov til at henlede ministerens opmærksomhed på, om man ikke kunne gøre noget for i det hele taget at skabe bedre avance-

mentmuligheder for præster i den danske folkekirke. Jeg ved godt, at tiden ikke er inde til at komme med lovforslag, som rummer større udgifter; det skal jeg være meget varsom med, men man kunne gemme det til bedre tider. Forholdet er det, at et postbud efter nogle år eo ipso bliver overpostbud, en lærer i folkeskolen bliver overlærer, og en adjunkt bliver lektor. Kunne man ikke her i landet, som tilfældet er f. eks. i Finland, få skabt en ordning, der gjorde det muligt for præster, der havde virket i et vist nærmere lovfæstet antal år, at blive titulære provster, så man på denne måde kunne give dem en opmuntring? I Finland er det ganske almindeligt, og så vidt jeg ved, findes denne ordning også i Sverige. Jeg vil gerne på min stands vegne henlede opmærksomheden på dette. Præsterne er jo et ydmygt og sagtmodigt folkefærd, og da de er så beskedne, kan de let risikere at blive glemt.

Med hensyn til selve lovforslaget kan jeg på mit partis vegne tilsige det en særdeles velvillig behandling. Vi vil gerne arbejde med på en saglig og forsvarlig løsning. Vi kan drøfte visse enkeltheder, men grundtanken er rigtig. Vi bevarer den demokratiske ret for de respektive menighedsråd, og vi fremmer mulighederne for de kategorier af præster, der omfattes af forslaget om en ny § 36.

Samtidig vil jeg oven i købet have lov til at udtrykke min glæde over, at man ved forslaget om en ny § 35 udvider menighedsrådenes ret derved, at de, medens de nu kun har tre ansøgere at vælge imellem, fremtidig får seks. Dette synes jeg man må hilse med glæde.

Jeg vil anbefale det foreliggende lovforslag til en særdeles velvillig behandling.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det er al anerkendelse værd, at den højtærede kirkeminister så ihærdigt og trofast søger at finde frem til en løsning af et vanskeligt problem inden for folkekirken.

Det er virkelig et problem for mange præster og mange menigheder at finde et grundlag, så præster, der måske er kørt i stå i deres sogn, kan komme til at virke et andet sted, hvor de har bedre muligheder for at få noget ud af deres arbejde. Dette vil i mange tilfælde være af stor betydning